

Pepa Nos

Vždyť ty už vlastně všechno máš

Dlouho jsem přemýšlel, jak stručně charakterizovat Pepu Nose. Je skladatel, textař, zpěvák, kytarista, souhrnně by se mohlo říci písničkář, dále filmový herec (italský film *Vzkříšení*, francouzský *Angelina* a bezdomovec český *Perníková věž*), učitel angličtiny, lektor jógy, a jak uvádí na své vizitce, také zedník. Možná nejvýstižnější slovo by bylo živel. Podle mého názoru také velmi inteligentní člověk s názory, s nimiž jistě leckdo nemusí souhlasit, ale vždycky je možno o nich přemýšlet nebo se jimi nechat inspirovat.

Dnes máme pocit, že víme všechno, ale je to povrch, ne podstata. Mně se líbí myšlenka trvale udržitelného rozvoje, jak uvádí doktor Ivan Rynda.

Dnes je zvláštní doba, kdy je v podstatě k dispozici všechno, na co si vzpomeneme, ale pokud si nedáme pozor, nemusíme mít nic. Člověk si musí dát děsného majzla, třikrát klikne na internetu a má všechno, nač si vzpomene, ale klikne blbě a je průšvih. Ten, kdo je jinak založený, to výběrově posílá do háje, až mu nakonec zbude jeho cenné, nádherné a krásné ticho. A on ví, že je cenné, nádherné a krásné. Je třeba si v informacích udělat pořádek. Devadesát procent z nich nemá pro člověka vůbec žádný význam, hlavní je tedy třídit. A musíme se hodně snažit, abychom vyštourali to dobré jedno procento.

Hledáš koně, a sedíš na něm,
hledáš cestu, a jdeš po ní,
hledáš slunko, a máš ho nad hlavou,
hledáš lásku, a nosíš ji v srdci,
hledáš pravdu, a ta je všude kolem tebe,
hledáš Boha, a máš ho v sobě...

*Všechno, co vidíš, patří tobě,
všechno, co slyšíš, je taky tvoje,
všechno, cos' ochutnal, ti zůstane navždy,
všechno, cos' potěžkal, ti nikdo nevezme zpět,
všechno, cos' procítil, je tvý na věčný čas
Vždyť ty už vlastně všechno máš.*

Jak se jako jogín stavíte ke stravování?

Podle toho, co mi řekne tělo. Všechno s ním konzultuju. „Co chceš – sklenici vody, kafe, co dál?“ – „Teď momentálně nic.“ – „Zvu tě na oběd.“ Čili neignorují to, co je mi nejbliž – vlastní tělo, orgány, buňky.

A co děláte při zdravotních potížích?

Když se objeví, za někým zajdu. Naposled výrazněji v roce 1982. Když jsem si nevěděl rady, kamsi jsem zavolaal a doktorka na drátě mi řekla: „Abychom vyloučili, že jde o žlučnickový záchvat nebo o ledvinovou

koliku...“ Řekl jsem, že děkuju, a šel koupit žlučnickové kapky. Potíže, mimochodem vyvolané estébáky, po pěti kapkách zmizely. Jakmile se řeklo, že jde o žlučník nebo ledviny, okamžitě jsem věděl, že ledviny můžu vyloučit, že je to žlučník.

Vaše žena a dcera se zabývají homeopatií. Chodíte k nim?

Samozřejmě. Konzultuju s nimi. V roce 1991 jsem dostal první homeopatika a hned začaly energie v těle lítat a přemisťovat se. Homeopatie je nesmírně důležitá. Lidi nevědí, že facka se léčí fackou. Kdo myslí, že facka se vyléčí hlazením po tváři, ten je alopát.

*Vždyť ty už vlastně všechno máš,
laskavý úsměv od tvojí holky,
dobré slovo od kamaráda,
čerstvý koláče od tvojí mámy,
vánoční dárek...
(Vždyť ty už vlastně všechno máš.)*

Jste lektor jógy, pořádáte letní pobyty nejprve v Chorvatsku, jezdíte do Indie...

Cestu do Indie jsme pořádali na na požádání mých žáků, při té příležitosti jsem z ní vycucal maximum. Setkal jsem se téměř osobně se Šivou, neosobně s Krišnou, všechno popisují ve své knize *Odvracená tvář šoubyznysu*.

S těmi věcmi je to teď jiné. Je dostatek informací a dostatek nauk. Po kliknutí myší si je každý může sehnat. Už je méně společných, komunitních a skupinových akcí, které si vzaly za úkol hromadně

přivést lidi k osvícení. Když je možnost tak rozšířená většinou obecně, už nejsou tak nutné hromadné kurzy nebo pořádat velká setkání, víceméně přirozeně se to vytratilo. Dnes každý, kdo chce, může cokoli. Ať je to poznání, jóga, uzdravení, nebo všechny možné disciplíny, jak se dát do pořádku. Je nutno říct lidem: „Nejdřív si to vyzkoušejte v rámci vašich možností, a když nenarazíte na to, co jste potřebovali, potom přijďte.“ Na internetu je zkratka všechno, na co si kdo vzpomene. Tím spíš, že lidi tuší, že se lze k osvícení dopracovat bez vnější pomoci, v podstatě je to jednoduché, i když na druhé straně současně nesdílitelné, osobní, nepřenositelné. O tom je asparsajóga, jóga nad protiklady.

Ale určité vedení je třeba, nebo ne?

To je totéž, co jsem říkal před chvílí. Kdo v tom „plave“ a je na internetu a mobilu, klikne, najde si telefonní číslo a pomoc sežene. Dnes je možné dosáhnout osvícení rychle. Je to okamžité.

Osvícení je jednoduché?

Osvícení nemá nic společného se senzibilitou, náboženstvím, filozofií. Z ničeho nic, z vteřiny na vteřinu najednou víš – chvilková záležitost, ne že se k tomu člověk složitě dopracovává.

Ani se nemusí připravovat?

Ne. Proto jsou záračné proměny – včera blbec, dnes nejmoudřejší ze všech – napsané na obličejích. Nebo naopak: Každý ho měl rád, dnes je Rath v base.

Je to podobné, jako když se slepému vrátí zrak?

Okamžitá změna. Nebo když člověk prožre, nemusí to vůbec nic vidět, jenom má pocit, že má de facto už všechno vyřešené a tenhle pocit si potom každou vteřinu ověřuje, nic jiného. To je Nirvikalpa samádhi – neodvratitelné splynutí s absolutnem a nemožnost vrátit se do Savikalpa samádhi – občasného splynutí s tím nejvyšším – jen chvilkový pocit úžasného vnoru, štěstí, uznání, krásy, sounáležitosti, nirvány, spásy. Ale když přijde Nirvikalpa, člověk si uvědomí zpětně, že tyhle chvilkové vnory sice měl, ale nejednalo se o hlubší a trvalý vnor do nejvyššího. Jako kdybychom občas dostávali nějaké peníze a pak by přišel papír, že je budeme dostávat pravidelně a pořád. Je vám fuk, jestli vám někdo dá milion, nebo vás zbije. Nic není zahaleno závojem tajemna, mystiky. Víte, že tajemno a mystika jsou jen doprovodnou součástí vnorů do absolutního štěstí – to je rozdíl mezi „savi“ a „nirvi“.

Dá se to přirovnat k zážitkům v klinické smrti?

Zážitek v klinické smrti je „savi“ – ale na rozdíl od zmíněného vnoru, uznání, štěstí, krásy se jedná o bolest a utrpení. Nechci ale říct, že bychom se setkávali s protiklady špatný a dobrý nebo krásné či škaradé dnes a denně. To jen znamená, že pak víme, že život je v dynamické rovnováze nebo že existují protiklady, nad které se povzneseme právě ve stavu absolutního vnoru, který se popisuje všelijak – spasen, v nirváně, u Boha...

Podobně jako ve snu. Když spíte a dostanete se do situací, které jsou zajímavé, ne nutně hezké, ale zajímavé, je to v pořádku. Ale můžete sklouznout do astrálního bahniště. Astrální bahno signalizuje, že je u vás špatně to nezákladnější. Sny je dobré registrovat, hlavně to, zda jsou dobré, neutrální, či špatné. Mám zajímavé sny.

*Chci být volný jak pták, lítat do oblak,
za slunkem nad černej mrak,
letět si sem a zase tam,
napravo nebo naopak.
(Ikarova touha)*

Jaké třeba?

Vznášel jsem se, kam se mi zachtělo, a shora jsem uviděl zajímavý kus dřeva, samorost. Ve snu jsem si řekl: „Tenhle kus dřeva si vezmu s sebou, a až se probudím a budu ho mít u postele, hned mi dojde, o co jde.“

Samozřejmě nejlepší je, když člověk spí a nemá sny, to je nejkvalitnější, jste v areálu živé prázdnoty, která nejvíc posiluje. Energeticky nejsilnější nic, spaní beze snů, člověk je nejvíc posilněný. Nejlepší je nemít žádný sen ani v občanském slova smyslu. „Ráda bych vyhrála dvě miliardy eur, dostala za ženicha někoho, kdo by mi každé ráno vařil kafe...“ Tak to je.

*Jaro a léto od pánaboha,
podzim a zimu od Vivaldiho,
noční oblohu plnou hvězd,
skřivánčí zpěv vysoko na nebi...
Vždyť ty už vlastně všechno máš.*

Bydlíte v Kutné Hoře a chalupu máte na Moravě ve Vlčkově. Jak to jde dohromady?

Ve Vlčkově se narodila moje máma. Když mám vystoupení na Moravě nebo na Slovensku, jsem rád, že se tam můžu zastavit. Zkrátka systém byt–chata. Můžete odjet do přírody, pak se vrátíte do civilizace, obojí je vaše... Ideální.

Vím, že často a rád připomínáte Karla Kryla. Když ho poslouchám, dodnes mi běhá mráz po zádech.

Karel mi jednou na koncertě řekl: „Vem to za mě, odcházím na druhou stranu.“ Je to záhada – svěřil mi to, ale dál nic nedodal, tlačil jsem na něj, vykrucoval se. Považoval jsem to za závazné. Dělal jsem několikrát festival Krylonoce, složil píseň Karlovi in memoriam a věnoval mu skladbu *O jeden den starší*. „Ulice potemněla, všechno pokryla modrá látka. Zase skončil jeden den, tiše po sobě zavřel vrátka.“

Říkal často nepříjemnou pravdu, což mu mnozí měli za zlé.

Člověk, který říká pravdu, to nemá lehké. Pravda je jednoduchá – objektivní stav věcí, lidí, událostí. Ovšem lidem se běžně stává, že její část nevidí. Ať už z důvodu osobního, či jiného. Když přijdete na roh, vidíte za něj. Ale každý tu schopnost a intuici nemá. Jsou i ti, kdo nechtějí, jsou naprogramovaní na věci jiné. To pak vede do pekla, pekelných stavů, kterými lidi musí projít. Viz islámisté: „Neodpovídáš naší představě, tak ti uříznem hlavu – tvoje hlava neodpovídá naší představě, jak má hlava vypadat a co v ní má být.“

*A ani po smrti na tom nebudeš špatně,
zbavíš se těla a bude ti hej,
podíváš se na Venuši nebo sousedovi do
vkladní knížky,
a ani v pekle to nebude tak strašný,
každá bolest je varování, že někde je
chyba...
Vždyť ty už vlastně všechno máš.*

Můžete sám sebe srovnat v letech 2002 a 2015?

Vůbec netřeba srovnávat. Dá se říct, že se liší před 16. května 1982, kdy nastalo osvětlení – na mé 33. narozeniny. Před tím něco jiného bylo, ale teď nic jiného není. Chtěl bych zmínit mé album *Rok 2000* z roku 1999, které mapuje nové tisíciletí 2001 až 3000. Jedná se o jakýsi nástin věcí negativních i pozitivních. Je třeba, aby si

je lidé vyslechli, uvědomili, promeditovali a nebrali *Rok 2000* jen jako jedno album z jedenácti mých vydaných, ale jako příložník ke třetímu tisíciletí. Jeho čas nemusí přijít teď, ale třeba v roce 2100. Je v něm zakódovaná spousta věcí, které jednou lidem možná otevrou oči.

Co další kolegové z někdejšího hudebního sdružení Šafrán? Petr Lutka třeba hraje něco jiného než dřív.

Je katolizován, z protestantismu převeden ke katolicismu. Jedná se o ý, obrovský zásah nejen do povahy, ale i do duše. Někdy jsou z toho obrovské kotrmelce, lidé nemohou nic dělat, je to osudové, je jinde, ale neznamená, že by ztratil hodnotu. Problém je v tom, že některým lidem rupne v kouli, stanou se ze dne na den něčím, čím nikdy nebyli, mohou ztratit všechno, Petr Lutka ne. Obávám se, že spousta lidí duši zaprodala. Popisují to v knize *Odvrácená tvář šoubyznyusu*.

Dá se říct, kdo se nezaprodal?

To by asi ani nešlo rozebírat, kdo konkrétně se zaprodal. Mělo by se mluvit o lidech, kteří zůstali v obraze, a rozebrat důvody těch, kteří jsou mimo obraz, nevědí, o co v současné situaci jde. Aby někdo věděl, o co jde v současné situaci, musí být osvícený. Je nás pět takových, nemohu říci, kdo je další. Je těžké pochopit, o co jde, natož podle toho jednat.

Jak se takový člověk pozná?

Okolí ho nepozná, je jedno, zda je boháč, chudák... Když máte ve státě pět osvícených lidí, nelze počítat s tím, že bude osvícený každý druhý. Eduard Tomáš říkal: Jeden z milionu, to by bylo asi deset, já říkám pět. Zhruba se shodujeme. Je třeba říci, že kdyby nebyli, bylo by z Česka dávno peklo. Jiné země, peklo moc... Teď se do pekla dostal celý Střední východ kromě Izraele. V Izraeli je Bohem vyvolený lid, s tím nikdo nic nenadělá.

Když tě záhrobí přestane bavit, vrátíš se zpátky sem, tady na Zemi, napraviš chyby, kterých ses dopustil, budeš moudřejší o další život, šanci máš, stačí jít vždycky znova... (Vždyť ty už vlastně všechno máš)

Máme v životě všechno nalinkované?

Naopak, máme svobodu bez hranic. Naši povinnosti je zjistit, co vše s ní lze podnikat. Musíme si udělat pořádek, analýzu,

definovat se každý sám za sebe. To za nás žádný bůh neudělá.

Někdo to umí lépe, jiný hůř, někdo vůbec. Mnoho lidí neumí se svobodou naložit.

Hlavně neumějí definovat, co pro ně svoboda je a co znamená. Úraz největší. Islámisti to mají jasné – no democracy, no freedom, only islam. Proto je možné je zničit, žádná svoboda, demokracie, uvažování, čili jsou zničitelni ze dne na den. Proto komunismus šel ze dne na den do háje, protože se dokázal objektivně definovat jako čisté zlo.

Ale co tedy potom čtyřicet let jeho trvání?

Co je čtyřicet let proti dvaceti miliardám? Jsou lidé, kteří zažili dvě světové války, a navíc komunismus. Život začíná počítím a končí smrtí, předem a potom ale musí něco být. Abych byl počat, musel být daný nějaký software. Nemůžu mít v ruce šroubek a matku a nelze to sešroubovat dohromady, aniž bychom měli nějaký záměr předem. Existuje-li spermie a vajíčko, někdo nebo něco musí vědět, co s tím. Pak logicky vyjde, že jsi musel mít nějakou formu existence před počtím.

Důsledně vzato, nikdo nemůže odpárat duální systém spermie a vajíčka, duální systém je všude, i v digitálním měřítku: 0 a 1. Na základě duálního systému, který se spojí, existuje jedinec. Musel ale existovat už před spojením. Stavíš-li stůl, musíš předem vědět, že má mít aspoň tři nohy. Ať už je to inteligence lidská, božská, vesmírná. Z toho vše je nesmrtelné, lidstvo, zvíře, rostlina. Není možno odpárat nekonečnost, existen-

ci mimo čas, mimo prostor, mimo hmotu. Máš hmotu, prostor, čas. A přitom existuješ mimo tyto složky. Jako pár bot.

Jako bych byl mimo čas, jako bych byl mimo sebe, jako bych byl někým z vás, jako bych byl místo tebe, jako bych byl pod hladinou barevného světa mořských řas. (Jako bych)

Co pro vás znamená čas?

Čas jsou peníze. Pro mě je čas hmotná věc. Jsem majitel času stejně jako majitel spodního prádla, mošny, pytlíku na nákup v samoobsluze. Jazykově přesně odpovídá: Máš čas, pět korun, prádlo. Ty nemáš čas? Máš málo času? Nemáš boty, peněženku, ženu. Mám čas – nemám čas. Prostě mít nebo nemít čas je totéž jako mít nebo nemít hlad. Máš hlad? Máš čas? Mám, nemám.

Myslíte to tak, že máte vyměřený život?

Ne, máme vše neomezeně. Čas, prostor, hmotu. Ale nemůžeme je začít používat, dokud si to neuvědomíme. My dva jsme tu půl hodiny a už jsme si zvládli říct spoustu věcí. Někdo rokuje dvanáct hodin, ale nevede to nikam. Musím vědět, že mám nekonečné možnosti, ale nemusím vědět, jak je využít. Musím se ke všemu postupně dopracovávat.

Osvícením končí nalezení smyslu existence. Já jsem. To je Bůh. Já jsem je Bůh, ne Oni jsou. Já jsem, se vším, co v tom přináším.

Petr SEDLÁČEK